

En memòria d'Antoni Farré

Sr. Director:

Aquest novembre ens ha deixat el mestre Antoni Farré després d'una cruel i llarga malaltia. Fins que aquesta no va aparèixer, fou exemple de bonhomia, un mestre vocacional com el que més, dedicat a l'escola amb escreix, dinàmic per naturalesa, col·laborador entusiasta davant les propostes, amb comportament sempre altruista, organitzador d'activitats escolars i extraescolars més enllà de qualsevol horari, i fidel company i amic dels que el voltaven.

Tots els que vam tenir la sort de gaudir del seu tracte, en aquells temps, en mantindrem una imatge inesborrable. I ens sembla que és just que sigui recordat per tantes aportacions i vivències positives lliurades als companys, als alumnes i als amics.

Finalment, aquesta malaltia que se n'apoderà ja fa massa temps, li ha guanyat la partida i li ha pogut. Ara li toca descansar, però restarà sempre present en el pensament de tots els que vam conèixer amb ell en aquells bons moments.

JOSEP MALET

Agraïment de la Llar del Sord

Sr. Delegat del Govern:

La present és per felicitar-lo en nom de la Llar de Persones Sordes de Lleida i mostrar-li el nostre agraïment per la feina

LA CARTA DEL DIA

És útil al·legar contra multes de trànsit?

SR. DIRECTOR:

La meua història comença el 17 d'abril d'enguany quan vaig anar a portar la meua mare, que viu al carrer Pius XII de Lleida. Vaig estacionar el vehicle en un zona reservada per a ús de disminuïts físics tot just davant de la porta del seu edifici. En aquell moment no em vaig recordar de posar en un lloc ben visible del meu turisme la targeta d'aparcament per a persones amb disminució, de la qual ma mare és titular. Vaig acompanyar la meua mare fins a l'interior del seu habitatge per les dificultats de mobilitat i el seu delicat estat de salut. Mentrestant per aquell carrer centric va aparèixer un guàrdia municipal que em va sancionar amb 200 euros perquè el meu vehicle ocupava un lloc reservat sense mostrar cap tipus d'autorització que ho justificués. Fins aquí ho trobo del tot correcte. Tot just vaig veure el paper sancionador vaig anar cap a casa a preparar el meu escrit d'al·legacions. Seguidament el vaig presentar i a principis de novembre em responien que no tenien en compte les meves al·legacions presentades. El proper pas va ser un recurs de reposició contra aquest acte administratiu. Aquest procediment se'm va contestar tot just un mes després i tampoc m'ho van acceptar amb l'excusa que no aportava res de nou al primer escrit d'al·legacions. El següent a què em conviden és recórrer a la justícia ordinària. Jo crec que més val no mare-

jar més la perdiu i exposar el meu cas a través de la premsa per avisar la gent que es trobi en situacions com aquesta que el millor que es pot fer és pagar de bon principi. D'aquesta manera almenys pots aprofitar el 30% de descompte que s'aplica quan la pagues en les dues primeres setmanes després de cometre la presumpta infracció.

A hores d'ara em toca pagar els 200 euros de la sanció sense cap tipus de descompte perquè el termini inicial ja fa mesos que ha expirat. Aquesta sanció greu, segons l'ordenança de circulació de vianants i vehicles i d'ús de la via i els espais públics, està sancionada entre 91 i 300 euros. Se m'ha aplicat una mica més de la meitat. El fet que se'm penalitzi per no deixar aquesta autorització a nom de la meua mare en un lloc visible del cotxe ho puc arribar a entendre, però que se'm sancioni per no tenir-ne com apareix en la notificació inicial és una altra cosa. Rectificar és de savis. Jo hagués quedat més que content només amb una mica de comprensió per part de la Paeria alhora que hagués vist reduïts aquests 200 euros inicials per no mostrar la targeta per tot l'exposat en les al·legacions i en el recurs de reposició. Ara ve la qüestió: ¿Realment val la pena fer els tràmits necessaris per al·legar contra una sanció de trànsit a Lleida per ocupar un estacionament reservat a disminuïts físics quan els motius exposats són prou evidents?

que es duu a terme des de la delegació territorial, en el procés de tràmit de l'avantprojecte de llei de regulació i difusió de la llengua de signes catalana, recollint al·legacions.

A la vegada, voldríem que ens aconsellés sobre una qüestió. Ens preocupa el fet que, amb el pas del temps i els canvis tan ràpids que pateix la nostra societat, arribi un mo-

ment que el patrimoni cultural de les persones sordes estigui en perill de desaparèixer.

Material com els documents i la història de la fundació de les associacions, material de forma-

ció en llengua de signes, la constància de les variants lingüístiques entre territoris, filmoteca antiga també en llengua de signes... Un testimoni important de la nostra existència podria perdre's i caure en l'oblit.

Amb l'avantprojecte de llei de regulació i difusió de la llengua de signes catalana, volem saber si existeix alguna entitat responsable de vetllar per la conservació d'aquest patrimoni sota la tutela d'algun patronat cultural, un fons o arxiu històric, en definitiva, alguna entitat preocupada per la preservació de la cultura del nostre país.

RAMON MARTÍN SAURET. PRESIDENT DE LA LLAR DE PERSONES SORDES DE LLEIDA

Jo he treballat amb el senyor Ibarz

Sr. Director:

Jo he treballat amb Josep Ramon Ibarz Almenara, intendent de la Guàrdia Urbana, l'empresa en què he treballat amb ell no crec que tingui cap rellevància. Ell n'era un més, estimat per tots, es va treure la carrera i les oposicions als mossos mentre treballava, va ser un referent per a algun de nosaltres que vam seguir el seu exemple. Sort d'això alguns hem pogut progressar una mica dintre de l'empresa.

És una persona que va començar de sota de tot, estudiant, treballant, traient-se una carrera, fent oposicions; en fi, ningú li ha regalat mai res. S'ho ha guanyat a pols.

JOSEP MARIA N.O.